

BIBLIA

A júniusi elmélkedéseket Király Ignác, a júliusiakat Michl József készítette.

Június 3. — Pünkösöd — Jn 20,19–23 —

Bűnbocsátás jézusi módon

Az ünnep jobb megértéséhez rögtön meg kell állapítanunk, hogy ezt a jeles napot sem a keresztények alapították. A zsidó vallásban a pünkösöd (pentekosztész = ötvenedik) zarándokünnep (Kiv 34,23).

Eredetileg a földműveléshez kapcsolódott (Lev 23,14). A Kr. előtti 2. századtól történeti jelleget öltve a Sínai-hegyen kapott törvény kihirdetésének lett az emléknapja. A Kivonulás könyve 19. fejezete alapján ezen az ünnepen sajátos jelenségek kapcsolódtak a néphez: lángnyelvek (Hénoch 14,8), tüzzé változó hang, amely mindenki számára érthető beszéddé lesz. A sínai haggada szerint a Sínai-hegyen Isten hangja 70 emberi nyelvre (beszélőszervre) oszlott szét. A hetvenes szám az emberiség teljességét jelképezte. Jézus tanítványai ilyen hagyományú ünnepen vannak együtt Jeruzsálemben. Az Apostolok cselekedeteinek leírása

híven követi a zsidó ünnepi hagyományt azzal a hívő meggyőződéssel, hogy Jézus tanítványai a Szentlélek birtokában Isten igazi népének mutatkoznak.

Létrejött és öntudatosan nyilvánosságra lépett egy közösség, amely az Istennel kötött szövetség hiteles népének vallotta magát. Hitelességük bizonyításának kulcsszemélyisége Jézus. Tőle kapták küldetésüket, amelyet több éves tanítványi viszony előzött meg. Ez a kapcsolat volt hivatva rendet teremteni fejükben, új magatartást kialakítani életükben.

A mai evangélium azt mondja el, hogy Jézus, a Mester hogyan bízta meg övéit az önálló közösségépítő, éltető tevékenységgel. Az Isten Országába bekerülés előfeltétele a Sátán Országából való kikerülés. A két úrnak szolgálni akarók nem tartoznak a Jézus által meghirdetett országba. Péterék közös-

sége hivatott arra, hogy meghirdesse az országot, és vigyázza az abba való betűtés keveretlenségét. A kevertségtől való megszabadulás első lépcsője a bűnbánat. Belátása ez annak, hogy eddig nem jó irányú volt az életem, eddig az időm, energiám a Mammon kényszerpályája szerint folyt el. Belátása ez annak, hogy a biológiai élet színvonalának emelése, vagy legalábbis megtartása sokkal kevesebb annál, mint amit az Isten megálmodott rólam.

Amikor Jézus kimondta, hogy „Megbocsáttattak bűneid!” (Lk 5,20), akkor ezt bűnbánat előzte meg, és újjászületés lett az eredménye. Amikor Jézus átadja a Szentlelket, akkor meghatározza azt a lelkiületet is, ahogy a tanítványoknak élniük kell a megbocsátás isteni hatalmával, a feloldozás új életre segítő lehetőségével. Szó sincs itt lelkeken uralkodó hatalomgyakorlásról, üdvösséget vagy kárhozatot eldöntő emberi hatalomról. Az éltető, megmentő jézusi hatalom ez: „Ahogy engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” Az elvezettek kereső, a bűneiket beismerőket gyógyítani akaró, mindenkit egyetlen akolba – az Atyáéba – begyűjteni szándékozó Jézus ugyanezzel a szándékkal bocsátja szárnyra övéit. A Szentlélek szerint járnak-e el a tanítványok és utódaik, ez már az ő lelkiismereti felelősségük területe. Ez az ő üdvösségük vagy kárhozatuk kérdése.

Június 10. — Szentháromság vasárnapja — Jn 16,12–15 — Személyesen szerető Isten

Ha szeretek, az jó. Ha szeretek és viszonyszeretnek, az nagyon jó. Ha valaki tökéletesen szeret és tökéletesen viszonyszeretik, az az Isten. Ha szeretek, adok valamit: anyagi, szellemi, lelki ajándékot. Ha szeretjük egymást, akkor valami áramlik közöttünk. Ha valaki teljességgel tudja adni önmagát és teljességet kap viszonzásul, akkor az az Isten. Nagy titok a szeretet: a legapróbb személyes rezdüléstől az emberi ésszel föl nem fogható végtelen és tökéletes önátadásig terjed. Kifejezésére önkéntelenül is kínálkozik a hármasság.

Az egyiptomiak a család mintájára közelítették meg: Ozirisz (apa), Ízisz (anya), Hórusz (fiú). Arábiában a fő égitestek szerint akarták kifejezni: Nap, Hold, Vénusz. Babilóniában a legmélyebb vérségi kötelékek szerint ábrázolták az istenségeket: Ea (apa), Marduk (fiú), Gibil (közbenjáró). India a Brahma, Rudra, Visnu hármassággal fejezi ki az istenség teljességét. Miért is lenne új, idegen, ha a Jézusra emlékező, őt érteni akaró ősegyház – elsősorban Szent Pál hatására – így foglalja össze

Isten szerető teljességét: Atya, Fiú, Szentlélek. Az egész kinyilatkoztatás arról szól, hogy ki az Isten a mi számunkra. Jézus tanítása szerint olyan, mintha az édesapánk lenne, akire felnehezhetünk, akire ráhagyatkozhatunk, akinél kisírhatjuk magunkat... Ugyanakkor annyira egy Jézussal, hogy benne tanítómesterként is, barátként is, példaképként is megnyilvánul számunkra. Működése annyira mély, annyira lelki, hogy ezt emberi nyelven úgy lehetett kifejezni, hogy Isten Lélekként nyilvánul meg életünkben.

A hívő ember odafigyel életére. Elemzi és értelmezi a vele történő jelenségeket. A kinyilatkoztatásban számunkra Atyaként, Fiúként és Lélekként megnyilvánuló Isten még sokféleképpen akar értünk levő Isten lenni. Nem véletlen, hogy a teológusok egyre többet gondolkodnak és írnak arról, hogy Isten apai arca mellett anyai arcát is föl kell fedeznünk. Annyira vágyik az ember a családdian meleg szeretetre, a személyes megszólítottásra, hogy fel kell fedeznie Isten új – számunkra új – szeretet-meg-

nyilvánulásait. Az őszövetségi hadisten, a Seregek Ura, a természet erőiben is uralkodó vulkánisten, az égi karok fölött trónoló bíró... mind válasz akart lenni arra, hogy ki is számunkra az Isten. Jézusban mutatkozott meg édesapaként. Ez az apaság azonban gyökeresen más, mint a miénk, de hát úgy látszik, hogy a valóság megközelítésére ez látszik a legjobb kifejezésnek.

A mai élethelyzet személyeket egymástól elválasztó, elidegenítő légkörre szükségképpen fel kell hogy erősítse a hívő emberekben az atyai és anyai szeretettel is magához ölelni akaró Isten képét. Az élő hit messze túllép a dogmatikai szentháromságtan alapkövén. Ki számomra az Isten? Erre válaszként adható szentháromságos, szentnégyesleges... szent végtelenséges megfogalmazás is, hiszen a végtelenül szeretni akaró Isten megnyilvánulásából felfogott erők mind-mind új vallomásokra indítják az embert. Az Egyház megfogalmazása alapvallomás a szeretetről. Vajon milyen égbekapaszkodó építményt húzunk föl erre az alapra?

Június 17. — Úrnapja — Lk 9,11–17 — Osztozásból születő „mi-tudat”

Jézus gyakran alkalmazott szemléltető oktatást, igyekezett bevonni környezetét az eseményekbe. Aktív részvételt kívánt a reá figyelőktől. Így van ez Jairus leányának esetében (adjanak enni a leánynak, Lk 8,55), vagy Lázár feltámasztásakor is (oldozzák ki a pólyából, Jn 11,44). A süketnémát eléje vivők (Mk 7,32), vagy a vakot eléje vezetők kérését teljesíti (Mk 8,22), és az inaszakadat tétön át leeresztők sem fáradoznak hiába (Lk 5,18). Jézus nagyon akarta, hogy az emberek megtanulják az alaptörvényt: Amit szeretnél, hogy neked tegyenek, te is azt tedd másoknak! Szeretnéd, hogy rajtad segítsenek? Légy te is segítségére másoknak! Oszd meg te is az idődet, energiádat, pénzedet...!

Az úrnapi evangélium a kenyérszaporítás történetével tovább nyomatékoztatja Jézus fenti akaratát. A kisközösség teljes kenyérből készletét megtörő Mester osztózásra aktivizálja tanítványait és rajtuk keresztül a jelenlevőket. A mellette kintartókból vele levők lesz-

nek, mikor csoportokba letelepedve maguk is elkezdik megosztani a náluk levő ételt. Elegendő étel jut mindenkinek, a maradék összeszedésével a jószívűség csodája nyilvánvalóvá lesz. Érdekes, hogy senki nem kezd el csodáról beszélni, mint egyéb alkalmakkor szoktak, inkább az összetartozás ereje és lelkesedése tölti el az embereket: Ilyen király, ilyen úr, ilyen messiás kell nekünk! Az osztozó asztaltársasági élményből „mi-tudat” születik, már csak vezér kell a függetlenségi lázadás ki-robantásához. Ezt a fajta királyságot, az ilyen úr szerepkörét utasítja el Jézus.

Az úr uralkodással foglalkozik. A világ urai embertársaikon uralkodnak. Jézustól mást kell megtanulni azoknak, akik a világosság fiai akarnak lenni. Bármire kötelezzük el magunkat, más területekről le kell mondanunk. Az elvonzani akaró erőket le kell győznünk. Sodródás helyett tudatosan kézben kell tartani magunkat. Uralkodnunk magunkon kell. Uralkodni az érzelmi, aka-

rati önmagunkon kell, az indulataink és kivagyiságunk felett. Jézus úr volt: célra tartott életét nem engedte eltéríteni sem külső, sem belső erőktől.

Az Eucharisztia ünnepén Jézus valódi szándékának keresésében nem nehéz rátalálni az osztozásban, az egymásra figyelő életvitelben az Úr Jézusra. Az ősegyház még nagyon értette ezt: A Diognétoszhoz írt levélben azt olvaszuk, „közös volt az asztaluk”. A kenyértörés közössége nagyon erős összetartást, testvériséget jelent. Jézus ételosztó kenyérszaporítása így vált a javak megosztásában is megnyilvánuló kereszténységgé. Az évszázadok kevertté tették a világosság fiait: a mindennapok kenyértörésének testvéri összetartást jelentő csodája isteni csodamagaslatba szállt; egymás kezének elengedése szükségképpen az ég felé kapaszkodóvá tette kezeinket. A kevertség megszüntetésének egyetlen útja: fogni egymás kezét, és közösen az Égre tekinteni.

Június 24. — Keresztelő János születésnapja — Lk 1,57–66.80 — Jellé válni!

Jézus úgy ítélte meg, hogy korának Isten akaratához legközelebb álló személyisége Keresztelő János. Ezért hozza meg bmerítkezni. Ez a tény teszi Jánost az Újszövetség jelentős személyiségévé. Ezért ünnepli az Egyház, és emlékezik meg születésnapjáról is. Egyénisége szervesen illeszkedik a kor hívő zsidó világába. Megjelenése és életformája alapján nazír, Istennek szentelt ember. Aszketikus életű, nomád életformájú, aki szükségképpen felhívja magára kortársai figyelmét. Küldetésének lényege, hogy metanoiára szólít fel, amit őszinte hozzáállás esetén a Jordán folyóba való bmerítés követ a bűnök bocsánatának jeleként.

A keresztelést, vízbe merítést nem a Keresztelő találta ki. Ősi vallásos gyakorlat volt ez az egész Keleten. A zsidóknál a mózesi törvény szerinti megtisztulásért végezték, a pogányoktól átérő prozeliták számára pedig kötelezően a zsidó közösségbe való belépés jeleként alkalmazták. Kezdetben a körülmetélés kiegészítő szertartása volt, később vált önálló cselekménnyé. A korabeli gyakorlatban megtalálható a kemény tóra-hűséghez kötődő bmerítés (esszésusok) és a mágikus erők elnyerését célzó bmerítés is (a Jordán felső szakaszánál működő mandeizmus). Keresztelő János sajátossága abban állt, hogy ő erkölcsi megtérés céljáb-

ból keresztelt, a próféták gyakorlatának megfelelően (pl. Izaiás 1,16).

Isten Országának közelsége szerepelt fő motívumként a megtérésre való felhívásban. János nem a tórához való tételes hűségért, nem is a mágikus isteni erők elnyeréséért, hanem az egész életvitel megváltoztatásáért munkálkodott. Tanításában jelen van a bosszúálló, keményen rendet teremtő Isten képe is, de jelen van a Jézushoz már közel álló, mindennapi jobba levést célzó bmerítés is: Ha két inged van, az egyiket add oda annak, akinek egy sincs... Aki bűnbánóan és a jobbá levés őszinte szándékával fogadta János prédikációját, azt merítette be. János tehát azt tette, amire már neve alapján is rendelkezett: „János” = Jahve megkegyelmezett. Megkegyelmez annak, aki hajlandó megváltozni, de nem kegyelmez annak, aki erre nem hajlandó – ez a jánosi igehirdetés tartalma. Jézus ebből a fonálból építi tovább a maga jó hírét: a meghívást a szerető Isten Országába. Kettejük kapcsolata nagyon emberi: nem felhőtlen, nem minden kétségtől mentes. Vérségi kapcsolatuk is tény: János kb. fél évvel korábban született az anyai ágon unokaöcs Jézusnál. Természetes a hívő zsidóságból adódó irányulásuk is: egyéni megszentelődésükön túl egész népük megszentelődéséért is gondban vannak, elhivatottak.

Természetes az elválásuk, a feszültségük is, hiszen Jézus istenképe más, mint Jánosé, és Jézus maga is nagyon más ahhoz képest, amit János gondol a Messiásról. Jánosnak nem adatott meg, hogy megértse és elfogadja Jézust, hiszen bátor kiállásáért Heródes hamarosan kivégeztette. Megszületett, jellé vált. Akkora jellé, hogy Jézus is annak látta őt. Őt tartotta a legalkalmasabbnak arra, hogy saját nyilvános működésébe a keresztelői bmerítkezéssel kezdjen bele.

Mivé vált a Keresztelő János-i életmű? Tanítványai szétszóródtak, egy részük Jézushoz csatlakozott. Ezek kezdetben még keresztelnek is, Jézus nem tiltja ezt nekik, nem tekinti kevertségnek ezt a gyakorlatot, de ő maga nem merít be senkit a megtisztulást jelképező vízbe. Az ősegyház magába építi a jánosi gyakorlatot azzal, hogy a vízbe való bmerítés szertartását a Szentháromságba való bmerítődés jeleként alkalmazza (Mt 28,19). Ez a magába építés napjainkra remélhetőleg nem lépett annyira vissza, hogy a bmerítkezés, a kereszttség az írott törvényekhez való hűséget, a tagfelvételt jelentse csupán. A szerető Isten közösségébe való bmerítődés több mindezeknél: egész személyiségünk elköteleződését jelenti a Földön is megvalósítandó Isten Országá számára.

Július 1. — Évközi 13. vasárnap — 1Kir19,16b.19–21 — Gal 5,1.13–18 — Lk 9,51–62 — Szilárd céltratörés

„Amikor Jézus felvétetésének napjai betelőben voltak, arcát szilárdan a Jeruzsálembe vivő útra fordította.” – olvasuk a mai evangéliumi szakasz elején. Az evangélium elején pedig, Jézus születésekor szinte ugyanezt olvassuk: „Történt, hogy ott tartózkodásuk alatt beteltek a napok...” (2,6)

Mindig mindennek megvan az ideje. Isten világában nincs helye a kapkodásnak, de a késésnek sem. A történelemben ritkán tudjuk eltalálni a helyes időpontot. Hányszor kapunk jelzést, hogy ezt most tedd meg, és halogatjuk, mert akkor még nem tudjuk, hogy holnap már lekésünk. Elcsépett, de nagyon igaz gondolat halottak napja táján, hogy a temetéseken a sok virág nagy része a lelkiismeret-furdalás megnyugtatóra való. Ha életében vitte volna azt a „virágot”, egy jó szóban, kibékülésben, megbocsátásban, de másképp állhatna most itt! Egyszóval a nagy döntési időpontok nem módosíthatók, mert legközelebb már nem ugyanúgy találunk minket

Jézus szilárdan a Jeruzsálembe vezető útra fordította arcát. Biztosan felsejlett benne a prófétának szóló isteni üze-

net: „Ami meg téged illet, emberfia, ne félj tőlük, ne remegj fenyegető szavuktól, még ha tövisék és tuskék is vesznek körül, és skorpiók között kell is laknod! Beszélj előttük, ne aggódj, ne remegj arcuktól, mert hiszen ellenszegülő ház ez” (Ez 2,6). Úgy, ahogyan az időpont az időtlen Isten világában nem lehet mások, csak akkor, amikor, úgy a feladat és a cél sem változtatható a körülményekre való hivatkozással. Ezen senki más nem változtathat, nincs miért rettegni és nincs mitől félni, Isten a tudója, milyen ház ez.

Jézus maga elé küldi tanítványait, hogy szállást készítsenek neki. És megint itt a párhuzam: „Nem volt hely a szálláson.” Ez történi életútja elején, ez a galileai működés elején Názáretben, ez a Jeruzsálembe vezető út kezdetén is, aztán ott Jeruzsálemben is, amikor ki kell vonulnia a városból, hogy megfeszítsék. A Jeruzsálembe vezető úton a samariaiaktól azért nem kap szállást, mert Jeruzsálembe tart, Jeruzsálembe azért nem, mert az Atyához tart. A mi életünk is nagy szálláskeresésben telik. Sokkal kevésbé szállásadásban. Nehéz szilárd arccal a

mennyei Jeruzsálem felé fordulni, de annál nagyobb az örömünk a megérkezéskor. Ha nem tudunk Jézus mintájára vándorló egyház lenni ebben a világban, akkor az csak azon az áron lesz lehetséges, hogy virágvasárnapi örömjongásunk keserű Barabás választással válik.

A tanítványok persze dühösek és lelkesen kapkodók, s majdnem mindig le is csapják a feldobott labdát. Nem fogadtok be? Hát akkor jöjjön az istennyila rátok!

Jézus megfordult és megdorgálta őket. Segít megérteni ezt a dorgálást több kéziratban szereplő – nekünk is nagyon aktuális – arcpirító kérdéssel: „Hát nem tudjátok, miféle szelleműek vagytok?” S hogy a már sokszor elmondottakat újra aláhúzza Lukács, idézi három – a tanítványt megjellegző tulajdonság – példázatát: Mindenkinek van odúja – és ez így van jól –, de az Emberfia nem ezért van itt. Az Élet világában a halottakkal való bibelődés nem a tanítvány dolga. A harmadikban pedig újra visszacseng a gondolat: Szilárd arccal, mindig csak előre, felfelé tekints!

Július 8. — Évközi 14. vasárnap — Iz 66,10–14c — Gal 6,14–18 — Lk 10,1–12.17–20 — Apostoli lelkület

A valódi boldogság arról ismerszik meg, hogy kiárad, hogy szeretné az ember másokkal is megosztani. Istenszeretetünk hitelességének mércéje is az, hogy óhajtjuk-e, hogy „ujjongva dicsérje Istent a világ, és énekelje fölséges nevének énekét”.

Az olvasmányban olvasható jövendölés minden élő hitű emberen beteljesedik: „Olyan gyöngéden szeretlek benneteket, mint édesanya a gyermekét; vigasztalást nyertek, örül majd a szívetek, csontjaitok is megújulnak, mint tavasszal a fű, és az Úr kezének ereje nyilvánvaló lesz szolgálóját.” Aki ilyennek tudja megismerni az istenszeretet gyönyörűségét, az csak azt kívánhatja, hogy ebben mindenki más részesülhessen – ez az apostoli lelkület.

Micsoda lehetőség és micsoda távlatok nyitottak előttünk az Isten részéről. Mennyire átjárhat és átformálhat bennünket ez az egyszerre atyai és anyai ölelés. De mint a kamasz gyerek, mi is a saját útjainkra cseréljük el a nagy lehetőséget: a keskeny, de egyenes utat. Istenkeresésünk sokszor másból sem áll, mint kísérletezésekből: Vajon ez még belefér? Ez már nem?

Hála legyen az Úrnak, hogy politikai, társadalmi, gazdasági téren – remélhetőleg egyre jobban – világszerte kifognak

lehetőségeink. Ez a kényszerűség is segíteni fog, hogy a belső meggyőződés, a belső Istenhez kapaszkodás vezessen rá bennünket az apostolkodás helyes útjaira. Szent Pál így gondolkodott és cselekedett: „Távol legyen tőlem, hogy másval dicsekedjem, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, amellyel számomra meg van feszítve a világ, és én is a világ számára.” Így is írhatta volna: Nem akarom magamat, hitemet mással ajánlani senkinek, csak azzal, hogy a krisztusi önfeláldozás, Istenért és emberekért élés szellemében vagyok ezen a világon, nem a magam, hanem az Úr dicsőségét és mindenki javát keresve. Ez az életforma tölti be a lelket dicsekedni való boldogsággal: „Jertek mindnyájan, halljátok, elbeszéltem, mily nagy csodákat tett vélem az Isten.”

Július 15. — Évközi 15. vasárnap — MTörv 30,10–14 — Kol 1,15–20 — Lk 10,25–37 — Emberi kérdés, isteni válasz

Mennyire szeretünk megfürödni a dicséretben! S ez így is van jól. De fűrösztelni mennyire szeretünk vajon?

Jézus nem arra felel, amiről a törvénytudó kérdezi. A kérdés így hangzott: Ki az én embertársam, kit kell felebarátnak tekintenem? Jézus pedig

egy olyan kérdésre válaszol, amely el sem hangzott: Hogyan kell viselkednem nekem, hogy méltó legyek az embertárs, a felebarát névre? (Folytatódik a kérdés, hogyan kell viselkednem, hogy méltó legyek az apa, anya, gyermek, testvér... névre.)

Ilyen egyszerű lenne?

A törvénytudó kérdése emberi kérdés, Jézus válasza isteni válasz. Nem az ennek igen, annak nem, hanem a hogyan. A szeretetparancs nem tartalmaz válogató szempontokat, nem ad további részletezést az eggyé olvasztandó kettőn, Istenen és embertársainkon kívül. Csak annyit tesz hozzá Jézus is, hogy tégy így, és élni fogsz.

Aztán mond egy példát a hogyanra. Az agyonvert ott fekszik, az arra járók egyike meglátta, a másik meg is nézte, a harmadiknak pedig (akitől ráadásul az előbbi kettő biztosan nem várta volna) megesett rajta a szíve, szánalomra gerjedt iránta. Istenem! De sokszor még csak meg sem látom!

Július 22. — Évközi 16. vasárnap — Ter 18,1–10 — Kol 1,24–28 — Lk 10,38–42 —

Jól jónak lenni!

Folytatódik az előző vasárnap megkezdett példatár. Az irgalmas szamaritánusról szóló elbeszélés szükséges kiegészítője a Mártánál és Máriánál tett látogatás története. A felebaráti odalépés önmagában kevés, ha nem követi a ráfigyelés. Kérdezheted, nem fordítva van ez? Nem az odafigyelést követi a felebaráti odalépés? A mai evangéliumban, Márta és Mária történetében ennek a tisztázását végzi el Jézus.

Márta a lelkét tette bele a sürgés-forgásba, amikor vendégül látta Jézust. Mária mégis többet adott az Úrnak, mint ő. Márta nem figyelte arra, hogy az Úr nem azért tért be hozzá, hogy finom ebédet kapjon, hanem mert adni akart szívének kincseiből. Márta önzően volt jószívű, egocentrikus, aki nem figyelte a kellő idő-

„Odament hozzá...” Azt mondjuk, a szív bőségéből szól a száj, tegyük hozzá: tesz a kéz, és lép a láb. Hogy milyen sokszor szerzünk keserű tapasztalatokat ezen a téren, lelkipapjaink – ha van – tudja. A kísértő legjobban bevált módszere, hogy csak beszélget, hogy ne legyen már idő és erőd tenni is azt, amiről beszélsz, s azt gondolhasd, teljesítetted a részedet. Odamenni sokkal nehezebb, mint elmondani, hogyan kell odamenni. Jézus tanítási módszerével arra tanít meg, hogy odamelve hogyan és mit beszéljek róla. Ha az életem elmarad a szavaim mögött, akkor az út kimegy a lábam alól.

„Olajat és bort öntött sebeire...” A lehető legjobbat a megfelelő helyre. Milyen jó volna mindig tudnunk, mit

kell tennünk. Kétségbeesés helyett gyors beavatkozás. Megfelelő időben a megfelelő cselekedet. Ezt tanulni kell, ez senkinek nem megy tanulás nélkül.

„... gondját viselte...” Gondban volt érte, mint ahogyan mi is a mieinkért. De nem „túlgondozva” őt, nem erőszakkal: „csak úgy jó, ahogyan én mondom” stílusban. S tudta elengedni, tovább menni, amikor már nem volt rá szükség, de még nem kísérti a másik hálája.

Eredj, és tégy ugyanúgy, légy te az ő felebarátja: ne csak meglásd a szükségét, hanem indítsa meg a szívedet, tudd, mire vagy képes, és azt tedd meg, amit akkor és ott kell. És akkor engedd el szeretteidet (és megszeretteidet), amikor kell, se előbb, se később...

re, a szükségesre, nem figyelte a vendégre. Jót tett, de észre sem vette, hogy semmi-be veszi a körülötte lévőket. Korunk sem tudott ebből kigyógyulni, sőt... Oda sem figyelünk igazán, csak teszünk valamit, amiről azt gondoljuk, hogy neki meg neki, ezt és ezt kell tennünk. Ne beszéljen közbe, mert mi tudjuk, hogy mi kell neki, mi ezt tanultuk, ebből diplomáztunk. Mi nagyon akarunk segíteni. Csak hagyja, hogy úgy segítsünk, ahogyan mi akarjuk, mert biztosan az a jó, mi biztosan jól szeretjük. (Próbáld egyszer végig olvasni a szeretethimnusz [1 Kor 13] úgy, hogy a szeretet szó helyére mindenhol a saját nevedet tedd.)

Mária pedig csak odaül hallgatva, figyel, vár, issza Jézus szavait. Hányan szeretnék, hogy kapjanak egy kicsit

több figyelmet. Mennyivel több mindent értenék a világból, a másik emberről, ha az időt nem arra szánnánk, amit mi fontosnak tartunk, akkor, ott, amikor állítólag a másikért vagyunk.

Sokat beszélünk önzésről és önzetlenségről, elítélvén az egyiket, dicsérvén a másikat. De ne feledjük, van olyan önzetlenség is, amit belülről tesz tönkre az a féreg, amelyet önféjűségnek vagy egocentrikusságnak neveznek. Hiába önzetlen az, aki csak önmagából képes kiindulni, mert csak önmagát tartja igazán fontos valakinek. Minden jóság lényege az iránya.

Nehéz jól jónak lenni. Nehéz a jobbik részt választani, önmagunkat kell érte legyőzni. Higgyünk abban, hogy biztos, jobb előbb hallgatni, meghallgatni...

Július 29. — Évközi 17. vasárnap — Ter 18,20–32 — Kol 2,12–14 — Lk 11,1–13 —

Jól imádkozni!

„Történt, hogy egy bizonyos helyen Jézus imádkozott.” Itt látva őt, kérték tanítványai, hogy tanítsa meg őket imádkozni. Vajon miért kellett ezt kérniük? Hát Jézus miért nem tanította őket meg mindjárt az elején, ahogyan mi tesszük gyermekeinkkel? Persze provokatív a kérdés, hiszen ők már, mint akkor szinte minden ember, hívők voltak. De csak távolról tudtak Uruk-ról. S most valami olyat láthattak, amit addig másnál nem, legföljebb valamit hallottak János tanítványaitól. Jézus imája az Atyához valami újat kellett hogy jelentsen nekik. Így még nem láttak embert az Istenhez fordulni, ez valami más, egészen új kapcsolatot jelentett.

Nagyon szeretem a környezetemben élő szenteket. Keresem azokat az embereket, akikben megérezem az Isten Országát. Akik józanul ebben a világban élve, már egészen odaát vannak. És ha sikerül velük találkoznom, óhatatlanul „másolni” kezdem őket. Elsősorban úgy, hogy fölvetődik bennem a kérdés, mit nem tudtam még

levetközni bűneimből. Ha imádságukat hallom, vagy látom őket imádkozni..., akkor jut eszembe ez a tanítványi kérdés: Taníts meg minket imádkozni.

ABD-RU-SHIN Miatyánk-elemzésében azt írja, hogy az első három mondatot úgy fogjuk fel, mint amelyek az Isten trónjához vezetnek el. „E három mondat az út oda. Az első mondatnak, ha ki merjük mondani, alázatos és mindazonáltal örömteli felkiáltásnak kell lennie. Ebben a felkiáltásban benne van őszinte fogadalmunk: Néked adok, ó Isten, minden atyai jogot fölöttem, gyermekként akarok engedelmeskedni! Elismerem a Te végtelen bölcsességed is, Istenem, mindenben, amit rendelésed hoz, és arra kérek, úgy rendelkezsz fölöttem, ahogyan egy apának rendelkeznie kell gyermekei fölött. Ime itt vagyok Uram, hogy hallgassalak, és gyermekien szót fogadjak néked.”

A második mondat a lélek biztosítása, hogy mennyire komolyan veszi mindazt, amit Istenhez intézni merészel. A harma-

dik mondat – Jöjjön el a Te országod – újra nem kérés, hanem egy további fogadalom. „Ez az emberi lélek felkészültségének a kinyilvánítása arra, hogy a Földet olyanná változtassa, mint amilyen Isten Országáé. Vagyis mi emberek itt a Földön is olyanná akarunk fejlődni, hogy a Te tökéletes Országod idáig terjedhessen.”

Ha ezzel a „bevezetéssel” indul imádságunk, akkor már könnyebben oda tudjuk helyezni magunkat Isten elé, s ha odahelyeztük magunkat, akkor már nem csak imádkozunk, hanem együtt vagyunk. Ha pedig tudunk együtt lenni, akkor tudunk tanulni, mintát venni, erőt gyűjteni, sebet gyógyítani, bocsánatot kérni és megbocsátani.

„Az embernek nem szabad elfelejtenie, hogy az imában tulajdonképpen csak az erőt kell megkapnia ahhoz, hogy azt, amit kért, saját maga tudja megvalósítani! Így kell imádkoznia! És ilyen az ima, amelyet Isten Fia a tanítványainak adott.”